

КРИМИНАЛНИТЕ ЗАГАДКИ
НА ГОСПОЖИЦА ЪНДЪРХЕЙ

УБИЙСТВО

НА ДАНСИНГА

ХЕЛЕНА
ДИКСЪН

СН
СОФТПРЕС

ПЪРВА ГЛАВА

Беше студен есенен следобед и отец Ламб от църквата „Светото сърце“ се приведе в креслото си, за да сгрее старите си ръце на пламтящия в камината огън. Беше дошъл по покана на Кити Ъндърхей да пие чай с нея и баба ѝ в гостната на апартамента на достолепната дама в хотел „Делфин“ в Дартмут.

Капитан Матю Брайънт също присъстваше. Той беше посрещнал възрастния свещеник на гара „Кингсуеър“ и го беше придружил на ферибота през реката до хотела. Сега Мат седеше близо до Кити на един от дървените столове с извита облегалка, изпълнал дългите си крака пред себе си. Кити знаеше, че баба ѝ се вълнува и същевременно тревожи от срещата с отец Ламб, тъй като вероятно той разполагаше с нова информация за майката на Кити, която беше в неизвестност от юни 1916 година.

Кити и Мат се бяха запознали със свещеника няколко седмици по-рано, докато издирваха Джек Доукинс, стар познат на нейните родители. За съжаление, когато Мат откри Доукинс, мъжът беше в самия край на живота си, но отец Ламб смяташе, че той разполага с новини за Кити.

– Да ви предложи чай, отче? – Бабата на Кити се беше надвесила над сребърния чайник.

– Благодаря, много мило от ваша страна. Времето е доста лошо днес.

Сякаш за потвърждение порив на вятъра запрати дъжда върху стъклата на големия еркереен прозорец.

Кити забеляза леко треперене в ръката на баба си, докато тя наливаше чая. Блещукащата светлина от огъня сякаш подчертаваше фините бръчици по старателно напудреното ѝ лице и Кити разбра, че срещата е трудна за баба ѝ.

Свещеникът пое фините порцеланови чаша и чинийка и ги остави внимателно на полираната махагонова масичка до себе си. С оплешивяващата си глава, която изглеждаше твърде малка над бялата му свещеническа якичка, той винаги напомняше на Кити за мила безобидна костенурка.

Кити му предложи сладки от етажирания поднос.

– Благодаря ви, госпожице Ъндърхей. – Той си взе тарт с конфитюр и се облегна на стола си.

– Оценяваме, че дойдохте да ни посетите, отче. Когато Мат и Кити ми казаха, че ще се опитат да разберат дали господин Доукинс помни нещо за дъщеря ми, трябва да призная, не таях големи надежди. Седемнайсет години са много време. – Баба ѝ остави чашата си върху чинийката. Изглеждаше по-овладяна, сякаш беше почерпила сили от думите си.

– Наистина. Вие без съмнение знаете, че не мога да наруша свещената тайна на изповедта, така че не е в правомощията ми да разкрия нещата, които Джек може, а може и да не ми е споделил в последните си мигове. – Отец Ламб замълча и ги огледа един по един. – При все това в самия край на живота си Джек недвусмислено заяви, че има неща, които иска да ви каже. Госпожице Ъндърхей, ако не се лъжа, той ви изпрати писмо?

– Да – кимна Кити. – И моля, наричайте ме Кити, отче – усмихна му се тя.

Той погледна баба ѝ.

– Имам основания да вярвам, че изчезването на дъщеря ви тежеше много на съвестта му, особено накрая. Той е бил влюбен в Елоуд, струва ми се, през целия си

УБИЙСТВО НА ДАНСИНГА

живот. – Гласът на отец Ламб се смекчи и бабата на Кити избърса угълчетата на очите си с носна кърпичка, обточена с дантела.

Кити примигна и Мат посегна към ръката ѝ и я стисна окуражаващо.

– Прочетохме във вестника, че Джек е завещал цялото си състояние в полза на църквата. Това е много добро дело – отбеляза Кити.

Отец Ламб кимна и посегна към протритата кафява кожена чанта, която беше донесъл от Ексетър и която сега лежеше в краката му.

– Решението му е изключително щедро. Ще бъде от голяма полза за енорията. Съгласно завещанието трябваше да наблюдавам разчистването на вещите на Джек и да се уверя, че всичко е както трябва. Докато беше на смъртно легло, той непрестанно говореше за някаква кутия и споменаваше името на майка ви. Не спираше да повтаря: „Погрижете се да получите кутията“ и „момичето на Елоуд“. – Докато разкопчаваше катарамите на чантата, той хвърли поглед към Кити. – Намерих я сред вещите му и съм сигурен, че именно това е искал да ви дам.

Свещеникът бръкна в чантата и извади предмет, който приличаше на стара дървена кутия за пури, овехтяла от употреба и от годините. Той я подаде на Кити и тя я взе. Беше любопитна да види съдържанието, но в същото време се страхуваше. Погледът ѝ срещна този на Мат и това ѝ вдъхна смелост.

– Благодаря ви.

Тя внимателно вдигна капака на кутията и го остави върху подлакътника на канапето. Изящно изработена броница от слонова кост лежеше върху куп хартии. Повечето приличаха на изрезки от вестници. С годините краищата им бяха пожълтели.

– Мисля, че броницата е принадлежала на майката на Джек. Знам, че не сте католичка, но мисля, че той би искал да задържите този спомен за него. Той нямаше семейство,

както знаете. – Отец Ламб погледна бабата на Кити, сякаш търсеше позволението ѝ.

– Много мило, отче – каза госпожа Тредуел.

– Не съм разглеждал останалата част от съдържанието на кутията, така че не знам доколко ще ви е полезно в издирването, но Джек очевидно го е смятал за важно. – Челото на свещеника леко се набразди и Кити предположи, че той се притеснява от предаването на кутията и ефекта, който може да предизвика тя.

Кити плъзна броеницата между пръстите си, слоновата кост бе приятно хладна върху топлата ѝ кожа.

– Ще я ценя и пазя, благодаря ви. – Тя разрови леко изрезките с върховете на пръстите си, чудейки се какви тайни се крият в крехката купчина хартия. Подаде се въгълчето на една снимка и тя я вдигна да я разгледа по-отблизо.

– Какво намери, скъпа? – попита баба ѝ.

– Снимка на мама. Прилича на другата, която имам, онази при блатата. – Тя се намръщи, докато я изучаваше. – Но позата ѝ е малко по-различна. Все пак ми се струва, че е правена по същото време. – Тя подаде фотографията на баба си.

Госпожа Тредуел извади очила от красивия бродиран калъф, който бе оставила на помощната масичка. Намести ги на носа си и се взря в снимката.

– Да, Кити, мисля, че вероятно си права. – Тежка въздишка се изтръгна от гърдите ѝ, когато си свали очилата и внимателно върна снимката на Кити.

Кити я показа и на Мат, който беше виждал другата снимка, когато Кити му беше разказала за изчезването на майка ѝ по време на Голямата война. Когато Мат беше пристигнал за пръв път в „Делфин“ и разследваха поредица от брутални убийства в града, бяха прегледали и всички документи от времето на изчезването на Елоуд.

– Джек обичаше фотографията. Имаше няколко апарата и ако помня правилно, някога е членувал във фотографски клуб – намеси се отец Ламб.

УБИЙСТВО НА ДАНСИНГА

– Предполагам, че това отговаря на въпроса кой е направил онази снимка на мама при блатата. Често съм се чудила. – Кити взе старата снимка от Мат и я върна в кутията, след което ѝ сложи капака и я остави настрана. Щеше да прегледа съдържанието ѝ по-късно. – Отче, когато се видяхме миналия път, ни казахте, че на смъртния си одър Джак Доукинс е споменал, че е трябвало да предупреди майка ми за нещо или поне да я придружи до някакво място. Смятахте, че може да е било свързано с престъпна мрежа в града, която се е събирала в кръчмата „Стъклената бутилка“. После любезно предложихте да разпитате от мое име. Успяхте ли да го сторите?

– Да, поразпитах тук-там за съдържателя на „Стъклената бутилка“. Сигурно си спомняте, че той е син на предишния собственик, който е бил там през 1916 година. Двамата носят едно име – Езекил Хамет. – Отец Ламб надникна към тях над очилата си.

– Мислехте, че той може да разполага с повече информация – каза Мат.

– За съжаление, оказва се, че в момента него го няма и кръчмата е затворена. Не можах да установя къде е отишъл. Трябва да съм предпазлив, да не изглеждам твърде любопитен. Когато се върне, ще ви се обадя.

– Благодаря ви.

Кити и Мат се спогледаха. Свещеникът им беше казал, че „Стъклената бутилка“ има много лоша репутация, така че трябваше да продължат с повишено внимание, ако искаха да открият нещо полезно. По държанието на баба си Кити виждаше, че макар да се старее да запази самообладание, кутията и съдържанието ѝ силно я тревожат. Следващия около час прекараха в по-леки и приятни теми. Мат насочи разговора към набирането на средства за момчешкото сиропиталище в Торки, за което Кити беше помогнала.

– Къщата на семейство Девънпорт ще бъде отдадена под наем. Съмнявам се, че скоро ще се върнат, ако въобще го

направят – обясни Мат за грандиозната къща до неговата в Чърстън.

Семейство Девънпорт, театрали от Лондон, беше замесено както в последния случай на Кити и Мат, така и в набирането на средства за сиропиталището. Кити потисна потръпването си. Случаят ѝ навяваше лоши спомени. Бяха арестували Мат за убийство, а и тя самата едва не се бе простила с живота си по време на това премеждие. Нямаше никакво желание да види Девънпорт отново.

Отец Ламб кимна едва доловимо. Беше запознат както със случая, така и със семейството.

– Което е за добро, предполагам, въпреки че госпожица Девънпорт много ще липсва на общността.

– Да, Жени работеше в тясно сътрудничество с редица благотворителни организации – съгласи се Кити.

– Вярвам, че на Милисът ѝ липсва – отбеляза бабата на Кити.

Кити и Мат отново се спогледаха. Милисът Крейвън беше бивша кметица на Дартмут и една от най-старите приятелки на баба ѝ. Освен това беше особено омразна на Кити персона. Госпожа Крейвън участваше в комитета на всяка благотворителна и обществена организация. Беше проявила голям интерес към последния им случай и беше настоявала да я информират за напредъка си. Това изобщо не се беше харесало на Кити.

Отец Ламб отклони поканата за вечеря и госпожа Тредуел настоя той да се върне в Ексетър с такси.

– Влакът ще бъде ужасно натоварен по това време на деня, а и времето е толкова непредсказуемо.

Мат изпрати възрастния свещеник надолу до фойето и до чакащата кола на господин Потър.

– Добре ли си, бабо? – попита Кити, докато събираше мръсната чаена посуда и я връщаше на количката, за да я отнесе персоналът. Беше угрижена, защото баба ѝ изглеждаше уморена от посещението на отец Ламб.